BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNEA" SIBIIU

ANUL XXIII. Seria II. — No. 977 — 4 pagini 7 LEI — Joi 15 Iulie 1943

GAZETA SPORTURILOR

Birourile: Str. Inginer Anghel Saligny No. 2 Bucureşti

Telefoane: Direcţia şi A-ţia 3.26.60, Secretariat . . 5.91.86, Provincia . . 5.91.86, Tipografia . . 3.26.60

Prim Redactor N. Papagheorghe

ABONAMENTE: 1 an . . . . Lei 2000, 6 luni . . . . „ 1000, Autorităţi, Instituţii, claburi: 4000 lei

Proprietar: S. A. GAZETA SPORTURILOR, Inscris Trib. Ilfov sub No. 282/930, Administrator Delegat: Al. Iliescu

PENTRU PIATRA FUNERARA A LUI GUGA

Se spune despre sport că el nu rămâne numai pe stadion. Sportul crează legături, cari rămân şi pe stradă, atunci când porţile stadionului s'au închis peste ultimele ecouri ale luptei.

Iată însă că a venit o întâmplare, care obligă la o revizuire a gândurilor acestea romantice. Cel puţin pentru latitudinea noastră.

Pentrucă s'a întâmplat următorul lucru:

Există într'un sat românesc din Jugoslavia un preot român, al cărui fiu a murit după ce a fost căpitan al echipei de football a Românîei.

Un căpitan român într'o echipă de minoritari. Mortul acesta este Guga.

Preotul Guga a trimis la FRFH o scrisoare, în care cere federaţiei să-l ajute cu o oarecare sumă de bani pentru a rid ca o piatră funerară pe mormântul fiului mort.

Povestea este, dacă vreţi să fiţi mai mult sau mai puţin cinici, banal patetică. Decât că srisoarea bătrânului popă este sobră şi invită la seriozitate.

FRFH a răspuns bătrânului Guga că timpurile sunt atât de grele încât nu mai e posibil să ne gândim la asemenea lucruri.

Tonul aproape comercial al epistolei, care a plecat — este jignitor nu numai trist.

Poate tot atât de trist ca şi faptul în sine, că nu s'au găsit câteva mii de lei pentru a-i trimite bătrânului preot Guga.

Este, desigur, încăodată trist şi întâmplarea arată că această filosofie a sportului este realmente dificilă.

Socotim însă că grupările noastre de football vor fi mai «romantice» decât forul de conducere. Şi vor trimite preotului Guga suma, de care are nevoe să facă fiului său o piatră funerară.

E un act de politeţe, dacă vreţi.

Şi o dovadă a ceea ce s'a spus în primele rânduri.

Căci fără anumite confirmări de felul acesta sportul rămâne o simplă funcţiune exagerată a muşchilor.

— n. g. s. —

VENUS-CARMEN şi U. TRICOLOR-JUVENTUS SE DISPUTA SAMBATA LA A. N. E. F.

— RAPID—PLOEŞTI se joacă Duminică la Giuleşti —

Pentrucă Rapid a refuzat să joace în altă parte decât pe Giuleşti, deşi matchul cu FC Ploeşti nu este atât de grav încât avantajul terenului să aibe o importanţă deosebită, Duminică nu vom mai avea dublaj.

Intr'adevăr, matchurile dintre bucureşteni se vor disputa, conform regulamentului, Sâmbătă iar jocul Rapid — FC Ploeşti, Duminică, la Giuleşti.

SAMBATA, LA A. N. E. F. DOUA MATCHURI

Aşa dar, toate discuţiile au rămas fără niciun rezultat.

Rapid n'a acceptat să plece de la Giuleşti.

In cazul acesta, jocurile Unirea Tricolor — Juventus şi Venus — Carmen se vor disputa Sâmbătă, la ANEF.

Programul a şi fost stabilit.

Ora 16.30: UNIREA TRICOLOR — JUVENTUS.

Ora 18.15: VENUS—CARMEN.

Este indiscutabil că partea tare a etapei se dispută Sâmbătă.

Cei trei eroi ai etapei trecute se întâlnesc în două matchuri deosibit de tari.

RAPID — PLOEŞTI SINGURUL MATCH DE DUMINICA

In felul acesta matchul Rapid — Ploeşti a rămas să se dispute Duminică.

El este singurul joc de campionat naţional al zilei şi faptul acesta contribue, desigur, la succesul lui.

Ceeace este însă interesant de remarcat e faptul că — tot în conformitate cu regulamentul — încasările de Sâmbătă şi Duminică se vor cupla.

Lotul naţional de basket-ball va fi cantonat

Federaţia română de volley şi basket-ball a luat frumoasa iniţiativă de a forma un lot naţional al jucătorilor de basket-ball.

In acest lot vor fi integraţi toţi jucătorii succeptibili de a fi selecţionaţi.

Lotul format a fi cantonat la Timişul de Sus, în tabăra ACT-ului.

In acest scop, se va interveni pe lângă d. I. Zabirnic, directorul technic al A. C. T.-ului, pentru a se pune la dispoziţia acestui lot confortul necesar.

Dealtfel, tot în această tabără au mai fost cantonaţi, acum 4 ani, jucătorii echipei noastre naţionale, înaintea matchului cu Polonia.

INVITAŢIE LA SBOR

La şcoală apăruse pe neaşteptate într'o zi de primăvară, un domn înalt şi glumeţ, purtând ochelari uriaşi, cu o grămadă de hârtoage sub braţ, cu degetele îngălbenite de vârful aurit al ţigărilor.

«Poporul» voios al celor opt clase duble (A şi B) l-a privit cu mirare crescând, căci domnul nu părea de fel să fie un obicinuit părinte şi nici aer de inspector nu avea.

Un ştie-tot cu zulufi cârlionţi îşi strânse toţi colegii într'un colţ al curţii care servea de «redută» clasei a cincea.

— Măi băeţi, ştiţi dece a venit ăla?

«Ăla» se spune oricui, de orice rang, în conversaţiile sau şoaptele noastre şcolăreşti.

— Dece a venit?

Eram numai urechi, fiindcă presimţeam o noutate mare, cu instinctul câinilor cari miros osul nedespuiat de carne, în curtea vecină.

— Să vă spui?

Mai încăpea îndoială? Ardeam de nerăbdare să ştim şi noi, ce iace ştia cârlionţatul «ştie-toate» cu ochi de veveriţă.

— Ăla e dela Şcoala de Pilotaj, băeţi! A venit să înscrie pe cine vrea să sboare cu avionul.

Unii, fără chemări sburătoreşti, strâmbară din nas dezamăgiţi, alţii se răspândiră prin curte zumzuind ca aeroanele, iar dornicii de un botez atât de nou, bătură din palme încântaţi.

Unde-i?

— La director.

— Când ne înscrie?

— Cât costă? (întrebau practici).

Eu rămăsesem nemişcat, ca atunci, când nu-mi venea să cred ochilor, văzând prima bicicletă pe care mi-o dăruiseră părinţii.

Nu aşteptarăm prea mult.

In ultima oră de clasă când profesorul de geografie ne aduse la cunoştinţă noutatea... veche, pentru noi, ne îmbulzirăm numele pe lista întocmită urgent.

— Zece minute de zbor cu P... I. Cu P.I.. unul dintre cei mai desăvârşiţi piloţi ai Europei şi asul de necontestat al Românieî!

Nu-i greu de ghicit, că după amiază, am fost primul pe aeroport, dar trebuia să aştept afară pe delegatul liceului şi pe ceilalţi colegi.

Mă uitam la toate avioanele care MĂ aşteptau şi mă întrebam cu ciudă:

— Care?

— Care?

— Care?

Pela ora patru, ne-am strâns un grup pregătindu-ne pentru sbor.

Am fost schimbul întâi.

Legat cu un cordon trainic cu mâinile nu prea vitejeşte crispate pe margini, cu inima bătând în ritmul viu al motorului am simţit că alunec ca pe săniuţa iernilor din copilărie.

Pluteam?

Nu încă

Nu alunecam eu, ci avionul, dar mă făcusem un trup cu pasărea regretatului P.

Ne desprinserăm de pământ şi mi era frică, — frica lui Sancho Panca înăbuşită de entuziasmul lui Don Quichotte — căci întocmai ca în situaţia tarasconezului Tartarin şi a multor oameni, se luptau cei doi.

O scuturare uşoară ca un bun venit al pământului, uşa se deschise larg şi auzii o voce plăcută:

— Să-ţi fie de bine!

Altul la rând!

Când trecuse aperitivul de sbor?

Imi pierise orice teamă — dom Panca murise sărmanul — şi aş fi vrut să reîncep de ori câte ori şi să stau cât mai mult în văzduh.

Dar, resemnat, trebuia să plec acasă, gânditor ca în ziua unui mare eveniment, însă triumfător.

Ni-mi mai încăpeam în piele de mândrie şi bucurie.

Sburasem!

Insfârşit sburasem!

Făcusem cunoştinţă cu lumea pe care o credeam inaccesibilă, fără de urîaşi pentru mine.

*

Şi când P., s'a prăbuşit eroic, peste un an pentru mine s'a veştejit mâna care mă purtase prin raiul celor mai calde năzuinţi.

— — — — — — — —

Anale pugilistice

Campionii Europei de categorie până — Dela De Ponthieu la Bondavalli —

In articolul de faţă, încercăm să trecem în revistă, pe acei boxeuri, cari şi-au înscris numele în rândurile campionilor profesionişti ai Europei, de categoria până, strălucind pe firmamentul pugilistic, cu mai multă sau mai puţină tărie.

Interesează această categorie prin aceia că între deţinătorii titlului se află şi valorosul nostru campion Lucian Popescu, care în prezent revendică acest trofeu, deţinut de mâinile puternice ale lui Gino Bondavalli.

CAMPIONUL EROU

Primul campion erou al epocei moderne este De Ponthieu.

Francezul reuşeşte să câştige această trofeul în anul 1911, după numai trei ani dela debutul său.

Deţinătorul titlului, cu toată vârsta sa fragedă — avea numai 19 ani — rezistă cu succes împotriva adversarilor pe care îi înfruntă.

Plecat în războiu, campionul se reîntoarce cu un braţ amputat.

De Ponthieu nu poate părăsi sportul, în care cunoscuse atâtea satisfacţii şi astăzi vechiul campion continental este unul dintre cei mai vestiţi manageri francezi.

REGELE KNOCK-OUTULUI

După războiu, găsim ca succesor al lui De Ponthieu pe Arthur Wyns. Belgianul îşi păstrează titlul până în anul 1922, când la 7 Iulie, la Paris, îşi pune trofeul în joc în faţa lui Eugene Criqui.

Matchul avea caracterul unei revanşe întrucât cu 3 ani în urmă, la Paris, belgianul pierduse la puncte în faţa lui Criqui.

Parizianul, un adevărat velpoi al ringului, care boxa ca

LUCIAN POPESCU

profesionist din anul 1910. era supranumit «Regele knock-outului», poreclă pe care o căpătase în urma celor 50 victorii obţinute prin scoaterea din luptă.

Criqui nu îşi dezice faima şi în repriza 12-a, Wyns a fost trecut în lumea viselor.

La o nouă întâlnire, după 41 zile, i-a fost deajuns lui Criqui de data aceasta numai 6 rounduri.

CAMPION CONTINENTAL LA 88-a VICTORIE

Ca şi De Ponthieu, Criqui este tot un parizian, însă el a cucerit centura, la 29 ani, după 12 ani de lupte, în cel de al 105-lea match, care a însemnat a 88-a victorie.

Este unicul deţinător al titlului european din categoria respectivă, care a câştigat şi trofeul suprem, performanţa nefiindu-i contestată de nici un for pugilistic.

54 ZILE CAMPION MONDIAL

La 2 Iunie 1923, la New-York, înfruntă în prima luptă pe continentul american pe campionul lumii Johnny Kilbane, pe care l-a învins prin K. O. în repriza 6.

După 54 zile şi-a pus în joc titlul câştigat, având adversar pe tehnicianul italo-american Giuseppe Carrara, cunoscut în lumea pugilistică sub numele Johnny Dundee, care i-a răpit trofeul, pierzând la puncte.

CAMPION FARA LUPTA

Reîntors în Europa, în anul

(Continuare în pag. III-a)

COMENTARII PE MARGINEA UNEI SAPTAMANI CU LUCRURI SEMNIFICATIVE...

Cu Moina şi Zenide, România domnă azi categoric sprintul european. Este concluzia cea mai interesantă, pe care a impus-o recenta întâlnire atletică dintre România şi Croaţia, în care alergi români au dominat toate probele de viteză. Dar această superioritate nu rămâne numai în cadrul atletismului. Un match de atletism poate avea concluzii şi pentru jocul de football.

Intr'adevăr, în toate întâlnirile româno-croate — fie că a fost vorba de jocuri inter cluburi sau între echipele naţionale — România a dominat prin viteză iar adversarii noştri prin technică. S'a spus totdeauna că aceasta era urmarea a mai multor deficienţe technice. Matchul de atletism România—Croaţia a arătat însă că este vorba de un lucru mai profund, legat de fondul nativ al nostru.

Şi introducând această constatare într'un cadru mai larg, se poate afirma că matchul atletic de la ANEF a fost o demonstraţie concludentă pentru jocul modern. Insuşirile native, cari au determinat superioritatea noastră în probele de viteză, sunt valabile şi în football. Este clar deci că trebue să renunţăm la jocul Europei Centrale — în măsura rudimentară, în care-l practicăm — pentru a adopta jocul modern bazat pe viteză, în care minunatele însuşiri, dovedite recent pot să se desfăşoare complet.

Lucrurile par puţin forţate dar numai aparent. In fond, ele sunt normale. Căci jocul de football este o mişcare complicată şi cu alte preocupări, dar esenţial în el rămâne tot mişcarea.

Federaţia de football a hotărît continuarea pentru încă un an a campionatului naţional de războiu cu aceiaşi participanţi. S'a renunţat astfel la ideea care a ispitit un moment comitetul federal, de a se relua divizia naţională A şi această renunţare trebue subliniată ca un lucru inteligent.

Ceea ce trebue însă remarcat în mod special este că actualul campionat naţional de războiu este mai interesant decât o eventuală divizie naţională, cu respectarea drepturilor câştigate. Şi se poate destul de uşor arăta pentru ce.

Dacă FRFA hotăra şi isbutea să reia divizia naţională A, ar fi ieşit din actuala competiţie următoarele cinci echipe: Universitatea, Carmen, FC Ploeşti, Gloria CFR şi ACFR. In locul lor ar fi intrat: UDR. Jiul, Gloria (Arad), Mica (Brad) şi Ripensia. Se vede de la început că afară de UDR nici una din celelalte patru echipe nu este mai bună decât cele, cari ar fi urmat să părăsească competiţia. Cu excepţia A.C. F.R.-ului, dar şi aici se poate discuta.

Se crea astfel o competiţie cu participanţi mai slabi şi se ajungea astfel la un desechilibru, care ar fi redus lupta la cinci-şase echipe şi iar fi năruit interesul. Pentrucă, excepţie făcând U D.R., niciuna din cele patru echipe cu drepturi câştigate nu poate rezista unui campionat de alura diviziei naţionale A. Mica este o echipă lichidată. Gloria trăeşte din nefericire într'un anonimat complet, Ripensia îşi desface ultimii jucători de valoare pe Ion Vasile şi Lăzăreanu iar Jiul nu

(Continuare în pag. III-a)

Constatări pe marginea primei victorii atletice internaţionale a anului

Echipa naţională a României s'a prezentat aşa cum bănuiam cu toţii: nici mai bine nici mai rău. Fireşte au existat excepţii pe care le-am remarcat şi le remarcăm şi azi

Aşa cum e normal, matchul atletic internaţional România—Croaţia a stârnit o mulţime de constatări. Parte dintre ele le-am relatat în numerile trecute, parte le vom prezenta astăzi. Aşa cum le-am apreciat noi şi probabil aşa cum sunt.

După cum ne-a mărturisit unul dintre marcanţii membrii ai federaţiei, echipa noastră naţională n'a fost destul de bine pregătită. Căci o echipă naţională nu trebue să aibă lacune şi să nu recurgă la unele improvizaţii spontane pe care n'are dece să le dorească nimeni.

Aşa e în principiu. Trecem printr'o vreme când nu poţi forma o echipă naţională aşa cum vrei ci aşa cum se nimereşte. Şi dacă totuşi reuşeşti să aduni în ziua concursului pe toţi cei chemaţi — care, oarecum reprezintă quintesenţa atletismului nostru, atunci acest lot nu poate fi riguros antrenat. N'are cum să fie, dacă vin din atâtea puncte cardinale, din atâtea oraşe în care îi reţine diverse îndatoriri. Federaţia Română de atletism a făcut tot ceeace omeneşte e posibil pentruca echipa noastră să se prezinte în condiţiuni optime. Şi a

DINU CRISTEA

reuşit să ne dăruiască o victorie, indiferent dacă reuşise sau nu să-şi pună frumoasele intenţii în deplină aplicare.

De aceea victoria e mai preţioasă

Inchipuiţi-vă că lotul naţional putea să fie cantonat măcar două săptămâni, în care timp antrenamentele să ne lămurească forma atleţilor sau măcar să le-o amplifice. Spuneţi dvoastră, în asemenea caz n'am fi căpătat performanţe mai bune?

Moina s'a întors cu o zi înainte dela mare. Ludu tot cu o zi înainte dela Galaţi unde-şi face milităria. Baciu şi Stelorian şi ei plecaţi, au sosit respectiv dela Sibiu şi Sinaia unde-şi fac practica chiar în ziua concursului. La fel Zenide, Mitrănescu şi chiar Dinu Cristea care nu putea căpăta concediul necesar. De antrenamente, acele antrenamente serioase specifice unei întâlniri internaţionale, nici vorbă. Şi totuşi Moina a alergat cum ştiţi, Zenide şi Ludu ne-au minunat, iar Stelorian s'a apropiat cu încă o zecime de recordul naţional. Ce-ar fi făcut toţi aceşti băieţi dacă puteau să se prezinte în splendide condiţiuni de antrenament.

Dece să nu preţuim atunci vic-

(Continuare în pag. III-a)

ECHIPA COMBINATA BUCUREŞTEANA INVITATA IN TURCIA PENTRU PATRU JOCURI IN LUNA AUGUST

Din cauza împrejurărilor speciale ale războiului, activitatea peste hotare a echipei noastre naţionale sau a echipelor de club a fost redusă, iar în prezent interzisă, în urma unei dispoziţii a forurilor sportive superioare.

Totuşi footballul nostru primeşte mereu invitaţii din străinătate.

Una a fost primită zilele acestea din Turcia. Mai precis, din Istanbul.

Invitaţia a parvenit federaţiei noastre de football prin intermediul Consulatului României dela Istanbul.

Şi anume, telegrama — pentrucă pe această cale s'a primit invitaţia — propune federaţiei patru jocuri pentru echipa combinată bucureşteană. Telegrama nu precizează decât că jocurile urmează să aibe loc în Turcia la mijlocul lunei August. Unde, în ce oraşe anume şi la ce date, în ce condiţiuni, toate acestea urmează să fie rezolvate în momentul în care federaţia română răspunde afirmativ.

Din informaţiile pe care le deţinem, rezultă că federaţia este de acord să primească invitaţia. Grupările, deasemenea, privesc favorabil această propunere. Ar avea un program pentru a doua jumătate a lunei August. In plus, ar fi un bun prilej de propagandă românească — mai ales după impresia lăsată de Rapid — într'un moment în care se afirmă din plin prietenia româno—turcă.

Dar, invitaţia nu poate fi acceptată decarece se opune susamintita decizie, potrivit căreia deplasările în străinătate — cu excepţia echipei naţionale de tennis — sunt interzise până la noui dispoziţiuni.

In acest sens va răspunde federaţia la Istanbul

(Continuare în pag. III-a)